

činja tukajšnji vikar Martin Jurhar, je že preveč. Javnost naj izve nekatera junaštva tega žegnane mladčnika! Jaz sem pripeljal svojega na smrt bolanega brata iz Tirolskega. Že v Mariboru bi mi bil revež kmalu umrl; a s težkim trudom sem ga vendar v Konjice spravil. Imel je jetiko. Na željo brata sem šel h g. arhidiaconu in mu povedal, kako stoji z bolnikom. Le-ta je šel v kaplanijo in podučil vikarja, kako naj se pri bolniku obnaša. Ko je prišel vikar k bratu, rekel mu je takoj: No, Vi imate jetiko, z Vami stoji slabo! Ali je to tolažba za bolnika? Potem je nadlegoval bolnika s slovenščino, katere ta ni razumel, ker je bil že 11 let v tujini. Naposled je šel vikar; 8 minut dolga pot mu je bila pretežka, da bi prišel še isti večer obhajati. Ob 1/2 10. uri je prišel brat umirati; poslali smo hitro po duhovnika, ali bilo je že prepozno. Ko bi bil vikar preje svojo dolžnost izpolnil, ne bi bil brat prerano umrl. A ravno tako izgleda, kakor da bi Jurhar ne imel toliko krščanske ljubezni za take ljudi, ki se ne spvedujejo slovensko... Drugi dan sem šel v farož, da vse zaradi pogreba uredim. Prosil sem vikarja, da naj opoldne in zvečer zvoniti pusti in da naj bode pogreb drugi dan ob 4. uri. Vikar je takoj zavpil, da mora biti pogreb zjutraj, češ da popoldne kaplani nimajo časa, ker morajo menda v „kmetški zvezi“ rogoviliti. Vikar je prišel na me tuliti in kričati, kakor da bi zbesnel. Tako sem mu seveda tudi jaz svoje mnenje pošteno povedal. itd. Primanjkuje nam prostora, da bi vse popisali. Ali to je resnica, da Jurhar preveč in protipostavno računa, da je grob in surov z ljudmi in da hoče nas šikanirati, od katerih živi. Pritožil sem se pri oblasti in g. arhidiacon je Jurharju hudo ušesa navil. Vsa čast mu! Mi v Konjicah pa zahtevamo, da Jurhar pobere šila in kopita in odlazi. Politikičjih duhovnikov mi ne potrebujemo. Ako bi kerčvena oblast naši želji ne ustregla, znali si bomo sami pomagati. Farani.

Iz Jesenic. Naši * * * gavrani se noč in dan trudijo, bodisi pri navadnemu jerašu ali šamparjcu, kako bi v žlici vode vtopleli zadnjega liberalca na Jesenicah. Z silo so začeli proti vsakemu naprednemu društvu delovati. Spominjamo se še živahno, kako so svoj čas požrešni Angleži poštene in mirne Bure na roparski način napadli in jih oropali svojega premoženja! Tako dela danes ta jezovitarska družba na Jesenicah! Nič jih ni sram, vso sramoto so izgubili v trenutku, ko so zasedli svoj izpuhani „Dom“ na Savi! V svoji vsakdanji gnjusni cunjji „Slovenec“, katerega je glavni in odgovorni urednik

„Jesenjskih Novic“ fajmošter Skubic, se zaletuje v osebe, katere se njemu pokoriti ne marajo, na ves podli in nesramni način. Mož misli, da ne vemo kaj se vse za njegovimi kulisi počenja in kako bi on rad nekega gospoda iz Save ob ves ugled in dobro ime spravil. Njegovi predniki so imeli vsaj toliko poštenja v sebi, da so saj vsakemu in če tudi ni bil klerikalec ta svoje pustili! Eno je še, da se tega fajmoštra ne bojimo; in ako noč in dan če tudi neusmiljeno toleče čez nas v „Slovencu“ bomo njegovemu natolcevanju krepko odgovorili! Sedaj pa preidimo na jeseniško katoliško pevsko društvo! Katoliško pevsko društvo obstoji nekaj dni sem, kateremu so razni Petri, Matevži na pomoč priskočili ter prirerajo po svojem koncerte, zabavajo z svojim petjem razne omožene gostilničarke itd. Škandal v temu pevskemu društvu je že zdavni znan in razne ptice po jeseniških strehah že davno žvr-gole o neki temni duševni boleti zaljubljene amaconke v katoliške pevce! Seveda „Slovenec“ k temu pravi „ni čudno, da se vsevpriek govori, češ, da se v katoliškemu delavskemu društvu na Jesenicah dobi najlepša zabava in izobrazba“. Pa tudi mi govorimo, ni čudno da se potem tudi toliko in toliko pijače brezplačno dobi, saj to nam lahko razni Čopi, Torkarji, Farjeni in drugi potrdijo! Res ni čudno, da je izobrazba pri teh ljudeh tako velika, da se sploh še stara srca starega spola za njih zanimivajo! O teh čudakih pa bomo še mnogo, mnogo govorili, čeravno so liberalnega mišljenja, vpisani pa kot člani „katoliškega delavskega društva na Jesenicah“. Ni čuda da so se naše „device“ že med seboj v lase skočile in čudi se tudi vse, da pevci nočejo več ubogati previdnega kaplana g. Kogejca! Seveda o temu molči ko grob naš blaženi „Slovenec“, molči fajmošter Skubic, molči vse, a mi ne bomo molčali, ako bode „Slovenec“ samo še enkrat napadel pevsko društvo „Sava“! Pred svojim pragom pometajte smeti, potem pa se dobro umijte, ako hočete z nami javno govoriti. Capito, pane Skubic? Dalje prihodnjič.

Kako se nas bojijo . . .

Nekdaj so imeli prvaški naši nasprotniki otročjo navado, da so vse delo „Štajerca“ in njegove stranke edino smešili in podcenjevali. Stokrat že so rekli, da je „Štajerc“ pri koncu in da bode kmalu iz površja izginil. Naš list pa je pri vsemu temu izbornu napredoval in se krasno razvijal, tako da lalko danes brez vsake samohvale trdimo, da je „Štajerc“ n a j

večji in najbolj razširjeni kmet-ski list v slovenskem jeziku . . .

Semertja uide tudi našim najzagriženejšim nasprotnikom beseda priznanja. Potem pozabijo na omalovaževanje in pričnejo jokati in tarnati, kako hudo se ta presneti „Štajerc“ razširja in kako velikansko nevarnost tvori za prvaške stranke . . . Seveda nas pri temu psujejo in proklinjajo. Ali kaj pomaga vse to? Dejstva ne morejo prikriti, da je „Štajerc“ nepremagljiv in da našega gibanja nobena sila ne more zatreti.

Tako je napisalo glavno glasilo slovenskih prvaških klerikalcev, ljubljanski „Slovenec“, dne 30. marca uvodni članek pod naslovom „Štajercijanci na delu“. V tem članku govori najprve vse mogoče neumnosti, ki si jih je neko znano farče iz trte izvil. Naposled pa pravi „Slovenec“ dobesedno: — V naših (prvaških) vrstah se mnogokrat ne misli resno, ko se govori o „Štajercijanski stranki“. Naši ljudje preveč omalovažujejo moč „nemškutarstva“. To ni pravo! Boj proti nemškutarski zalegi do-slej ni šel po začrtanem programu. Naši voditelji naj pomislijo, da bo težje ubiti nemškutarsko liberalnega lintverna, kakor je bilo za-daviti gotanec domačemu publemu liberalizmu. Nemškutarstvo ima najboljšo zaslonbo v ngod-nem terenu in zgodovinskih koreninah, ima gospodarstvo moč v sebi. Vsega tega slovenski liberalizem nima. Naši (prvaški) vodi-telji naj to vpoštevajo in naj ne mislijo, da je nemškutarja „Štajerčevega“ kalibra coprska legenda ali prazen bav bav — ampak da je resna nevarnost. Pobijajmo delo Štajercijancev! . . .

Tako piše glavni list slovenskih klerikalnih prvakov. Mi mu odpustimo vse neumne psovke in se mu zahvaljujemo za javno priznanje. In nekaj prvakov tudi obljubimo: **ostali bodemo pri „Štajercu“ i zanaprej „velika nevarnost“**, — nevarnost za one, ki z narodnjaškimi frazami ljudstvo za nos vodijo, mu kožo čez ušesa vle-čejo, kmeta zatirajo in izkoriščajo . . . Le „po-bijajmo“ nas, prvaki, — mi pri „Štajercu“ pa pobijamo zaupljivo neumnost ljudstva! Kajti kadar bode ljudstvo pametno postalo, rešilo se bode samo izkoriščevalnega jarma klerikalcev in sploh prvakov . . .

Nemška cesarska dvojica na Dunaju.

Poročali smo že v zadnji številki, da je nemški cesar Viljem II. zopet našega vladarja na Dunaju obiskal. Poleg cesarja prišla je na Dunaj tudi njegova soproga, nemška cesarica Avgusta Viktorija, nadalje princ Joahim Viljem in princesinja Viktorija Luisa. Ko je cesarski vlak na kolodvor do-spel, stal je nemški cesar ob oknu. Naš cesar Franc Jožef mu je hitel nasproti in sta se prijateljsko poljubila ter pri-srčno pozdravila. Naša slika kaže ravno prihod vlaka. Na desni strani vidimo neko avstrijsko princesinjo, zadaj pa nemškega vladarja v pogovoru z našim cesarjem. Spredaj vidi-mo razne dvorne dostojanstve-nike. Nemški cesar bil je v avstrijski generalski uniformi. Od kolodvora sta se vladarja v cesarski grad Schönbrunn odpe-ljala. Od tam je zvečer nemški cesar svoje potovanje na Itali-jansko nadaljeval.

Ankunft des Deutschen Kaisers in Wien.

Gotovo govejo juho

najboljšega okusa dajo

391

MAGGI jeve kocke

à 5 h

Pazi naj se natanko na ime **MAGGI** in varstveno znamko križeva zvezda. Druge kocke ne prihajajo od firme **MAGGI**.

Novice.

G. cenzorja, katerega prvaški listi zdaj tako hudo priganjajo, da naj hudobnega „Štajerca“ konfiscira, opozarjamo na to-le: kakor vedno so tudi naši današnji članki o slovenskem posojil-ništvu skoraj izključno slovenskim listom posneti. Dotični slovenski listi zaradi teh člankov niso bili zaplenjeni. Upamo torej, da bode tudi nam oblastvena milost prizanesla. V lažje orientiranje pa smo to pot pri teh člankih večinoma napravili opombo, iz katerih slovenskih listov in številk smo dotična poročila posneli . . . In zdaj vprašamo: ali je na celem svetu še kakšno tako ljubeznjivo uredništvo? Mislimo, da je „Štajerc“ dosegel rekord v ljubeznjivosti . . .

Kje so polomi? Prosimo cenjene čitatelje, naj popolnoma mirno čitajo in premislijo sle-deče besede: — „Neuko ljudstvo je pos-talo (vsled polomov itd.) res nekam plašno. Prvi uspeh: Vzdigujejo se vloge v slovenskih zavodih.“ Te besede si ni izmislil hudobni